

Giáo lý căn bản - 27

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[29/07/2024 - 01:57 - anhlibrary]

Hôm nay là ngày thứ năm, ngày hôm qua chúng tôi có nhận được một clip của một người quen, dễ thương thôi, nhưng mà nó gợi ý cho chúng tôi một việc rất là đặc biệt, lúc chúng tôi nhìn clip đó, chúng tôi có ý nghĩ sẽ là sẽ có lúc nói chuyện với bà con đại chúng về cái clip đó, tức là sáng nay cái clip đó là cái câu chuyện về một cậu bé chắc khoảng 3 tuổi. Cậu bé nghịch ngợm lắm, cậu bé lằng xằng sao đó, đi vào phòng rồi đóng lại mà bây giờ thì... đối với người lớn mình thì cái chốt khóa thì nó không là gì hết, mình chỉ lấy hai ngón tay chỉnh nhẹ là mình có thể đóng và mở cái cửa, nhưng đối với đứa bé nhỏ quá, chắc 3 tuổi thì nó không có đủ trí khôn để làm việc đó, nghĩa là tự nó ngẫu nhiên nó xoay, nó vặn thì được, nhưng mà khi cái cửa phòng đã nhốt rồi thì nó không có nghĩ ra cách để nó mở cửa, đó là chuyện thứ nhất, tự nó, nó không biết cách và cái này mới là nghiệt nè, tự nó không biết mà ở bên ngoài hướng dẫn nó cũng không được. Cuối cùng trong nhà phải dùng cái chìa dự phòng, ở đây chúng tôi có cái chìa đó, cái chìa đó là để ngừa trường hợp vậy đó, lỡ tay đóng bên trong. Cái clip đó đối với chúng tôi nó lớn chuyện lắm, rất là lớn chuyện, lớn chuyện ở chỗ nào? tức là cái clip đó nói về chuyện một đứa bé 3 tuổi, nhưng mà buồn thay đó cũng lại chính là cái câu chuyện của tất cả những người trong chúng ta ở trong cái room này, ở trong cuộc đời này, trong cái giáo pháp này của Đức Phật, đây, có nghĩa là đứa bé nó chưa đủ lớn khôn để biết được hai chuyện: thứ nhất, là nó không hề biết rằng những cái thao tác của nó đã tự giam nhốt nó, đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai, khi nó bị giam nhốt rồi nó không có biết làm sao để mà nó giải thoát. Tất cả chúng ta cũng vậy, tất cả chúng ta đều là những hài nhi tóc bạc, những đứa trẻ sống lâu, khi mà chúng ta chính xác mắc đúng vào hai cái lỗi đó. Loại một là trong từng giờ, trong từng ngày chúng ta kín đáo tự giam nhốt mình bằng rất là nhiều chuyện mà mình không có ngờ, mình không có ngờ, thí dụ như là một cái quan hệ xã hội, một cái quan hệ riêng tư tình cảm, công ăn việc làm, một cái đầu tư về nhà cửa đất đai, có ý muốn mua đất, có ý muốn cất nhà, ý muốn tìm cái job, rồi một cuộc hôn nhân, rồi bao nhiêu cái dự án, dự kiến cho tương lai, tất cả những cái mình toan tính đó đều là những cái ổ khóa mà mình từng bước, từng bước mình tự giam nhốt mình trong đó mà mình không biết. Chưa hết, cái này mới đau nè, một ngày kia mình biết Phật pháp, mình biết Phật pháp, một ngày kia mình biết Phật pháp bắt đầu mình coi nhẹ cái chuyện gọi là tình cảm, tiền bạc, danh vọng, quyền lực, nhan sắc, sức khỏe mình coi nhẹ hết. Bây giờ mình chuyên tâm mình học đạo và hành đạo, có người còn thêm cái hoằng đạo nữa chứ. Thôi bây giờ mình nói cái hành đạo và cái học đạo. Tức là mình không biết gì hết mình đi học giáo lý, nghiên cứu kinh điển, lớp nào cũng theo, khóa nào cũng dự, thầy bà nào cũng tới. Và có một chuyện mà mình không có biết được rằng trong Trung bộ kinh, cái bài kinh Xà Du, Đức Phật Ngài dạy rằng có nhiều cách học giáo lý, có nhiều cách học. Có những cách học nó giúp mình, có những cách học nó hại mình, đấy. Mình học bằng cái tâm niệm ngã mạn, tà kiến, tham ái, ái, mạn, kiến đấy, trong đó ghi rõ như vậy. Trong chú giải ghi rõ như vậy, học đạo mà học bằng cái tác động của ba cái thứ ái, mạn, kiến, học để mà xây dựng một cái tử sách trong đầu, xây dựng một cái tôi, xây dựng một cái thân phận, xây dựng một cách nhìn của thiên hạ dành cho mình, đấy. Thì lúc bấy giờ mình học đạo bằng cái kiểu đó là tự mình giam nhốt mình giống như một đứa bé nó tự nhốt nó mà nó không biết cái chuyện nó làm là giam nhốt. Cái đau thứ hai là sau khi nó tự giam nhốt nó lại không biết làm sao để nó ra khỏi cái đó, tháng được mấy ngày bát quan hoặc một năm được ba tháng hạ, tháp tùng với tăng ni nhập hạ,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

ngồi thiền, giữ bát quan coi như là xong rồi đó, nhất rồi. Nhìn mấy người mà không làm được như mình thì thấy họ thua mình xa lắm, rác rưởi, thấy người ta là rác rưởi là thấp kém, thấp kém, thiếu phước, thiếu trí, thiếu tu. Còn mình, đó, như vậy mới ngon nè, ngon lành nè, các vị thấy, tức là ngày xưa mình bị giam nhốt trong cái gì và bây giờ mình bị giam nhốt trong cái gì, đó là trong pháp học, rồi trong bao nhiêu công đức khác, ngoài cái kiến thức giáo lý nó làm cho mình tự hào, tự đắc, tự kiêu, tự mãn, tự tôn, tự đại, nó còn có bổ thí, bổ thí nhiều quá nó cũng...cái cách tư duy, tư duy lúc mình bổ thí nó không khéo nó hình thành một cái tâm thức thì chủ. Thấy cái việc mình làm nó ghê gớm và ai không làm được như mình là thấp kém, không ra gì hết. Bổ thí, giữ giới, học đạo, rồi đến ngồi thiền nữa chứ, ngồi thiền, mình, ngày mình ngồi được mấy tiếng đồng hồ, một năm mình dự được mấy khóa đi Miến Điện, đi Tích Lan, đi Ấn Độ đi hành hương, ngồi thiền, ngắm cảnh thì coi như là mình thấy mình số một, nhưng mà có một chuyện rất là đáng tiếc đó là mình không hề biết rằng công đức nào cũng là công đức. Công đức là chuyện nên thực hiện nhưng cái tâm thức mà được mình nuôi dưỡng trong những lúc thực hiện công đức nó quan trọng lắm, y như một đứa bé 3 tuổi nó loay hoay nó không biết nó đang nhốt nó và cái bị kịch thứ hai nữa là sau khi bị nhốt nó chỉ biết khóc thối, không biết làm sao nó ra.

Thì sáng nay trong bài giảng này tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói đến hai chuyện: chuyện thứ nhất là hãy cẩn trọng với những thứ có thể giam nhốt mình, và cái thứ hai là cái con đường, cái giải pháp để mà tự cứu thoát mình. Đó là cái nội dung bài giảng.

Hôm trước trong bài giảng ở khóa học ở Kalama...NO, Thụy Sĩ, thì tôi có nói đến hai cái hình thái giải thoát mà rất là nhiều người học Phật, rất nhiều và rất nhiều người học Phật thờ ơ không để ý. Tôi không nói họ không biết mà họ thờ ơ, nó có chánh giải thoát và tà giải thoát, chánh giải thoát và tà giải thoát nghĩa là sao? có nghĩa là tất cả chúng ta là phàm phu thì lúc nào và lúc nào chúng ta cũng bị giam nhốt có ít nhất là hai cái nhà tù, cái nhà tù nhân và nhà tù quả.

Nhà tù quả trước: nhà tù quả có nghĩa là những cái gì mà tiền nghiệp quá khứ mình đã tạo bây giờ nó đến lúc nó báo ứng. Thí dụ, như mình sinh ra trong một hình hài không có đẹp, không khỏe, trong một gia cảnh khó khăn, túng quẫn, mình sinh ra trong một cái điều kiện thể chất sinh học nó không cho phép mình được nhanh nhạy, thông minh như người khác, mình sanh ra lỗ tai mình nghe cũng yếu, con mắt mình nhìn cũng yếu, phổi, thận mình nó cũng có vấn đề, rồi huyết áp, rồi tiểu đường, rồi cholesterol, sỏi thận, tùm lum hết, tất cả những cái chuyện bệnh tật, nghèo túng, sự chậm chạp, tất cả nó thuộc về tiền nghiệp, cái quả của tiền nghiệp, mà đã dính vô đó rồi khó thoát. Tôi hỏi các vị, chiều cao của tôi 1m60, do cái nghiệp của tôi, tôi nặng 54kg, 54kg, 1,60m, mặt mũi tôi các vị thấy: đó là tiền nghiệp. Bây giờ, kiếp này là tôi chỉ có một cách là tôi chấp nhận nó, bệnh tùm lum, thước tắc thiếu, thước tắc vậy, kilo vậy rồi bệnh tùm lum ở trong thì làm sao tôi thoát đây. Đó tôi đang bị giam nhốt trong cái quả, hoặc là mình xuất thân trong một cái gia cảnh bần hàn, là cứ ở với cha mẹ cũng nghèo khó mà lấy vợ, lấy chồng cũng khó, một khi cái nghiệp nghèo mà nó ám rồi là khó lắm, rồi bệnh, rồi ngoại hình, ngoại hình mặt mũi cũng không giống ai, đôi khi cũng ước ao chứ, ước ao, ước ao giống cái này, cái kia mặt mũi, tay chân, răng miệng, muốn lắm mà không được, không được. Như vậy là việc đầu tiên mình bị giam nhốt trong cái quả, nhà tù quả.

Còn nhà tù nhân là sao? nhà tù nhân gồm có hai đó là nhân thiện và nhân ác. Tôi hay nói rằng là toàn bộ cái đời sống của chúng ta là bị giam nhốt trong ba cái nhà tù. Hồi này tôi nói nhân quả là tôi nói gọn chứ còn nói cho rộng đó là ba: đó là tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống thì cái thứ ba mình chinh được, nhà tù thứ ba mình chinh được,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

cái môi trường sống mình chinh được, nói vậy chứ không phải ai muốn chinh là chinh đâu, cái môi trường sống nhiều khi bà con muốn bỏ đi lắm mà đi không có được, có, có nhiều lắm, mà hai cái đầu thì khó lắm. Một là cái tiền nghiệp, bây giờ nghiệp quá khứ đã xong rồi bây giờ mình làm sao mình điều chỉnh nó đây, thứ hai là khuynh hướng tâm lý, đây, cái khuynh hướng tâm lý này là nhà tù nhân nè, nhà tù nhân nè, có nghĩa là mình trót nhiều đời là mình bủn xỉn, nhiều đời mình là có cái tật là đổ ky, ghen ghét, ty hiềm, nhiều đời là mình tà kiến, nhiều đời là mình tham nhiều, mình sân nhiều, nhiều phóng dật, thất niệm, thiếu định, nhiều đời lắm, cho nên bây giờ biết Phật pháp: một là đi nghe đạo thì cũng nghe bằng cái tâm thái của cái người nhiều phiền não, cũng cái đạo này mà cái người thường bỗn xén nhiều, ganh tỵ nhiều, tham nhiều, mạn nhiều, tà kiến nhiều họ nghe khác. Cái người mà nhiều từ bi, nhiều trí tuệ, nhiều chánh niệm họ nghe khác, tôi dám bảo đảm như vậy, bằng chứng, bằng chứng là cũng Phật pháp, cũng tam tạng đó mà mình thấy có người nghe xong thành Ngài Xá Lợi Phất, có người nghe xong thành Ngài A Nan, có người nghe xong thành Đề Bà Đạt Đa và có người nghe xong thành chúng ta, đó, mấy người mình trong Room, mình cũng nghe y chang vậy đó, những gì Ngài Xá Lợi Phất nghe, mình cũng nghe y chang vậy, không khác gì hết, nghe xong người ta thành vậy đó, còn mình nghe xong thành vậy, đây, đây, cái khuynh hướng tâm lý, nền tảng tâm thức đây, bốn cái chữ tôi hay dùng nền tảng tâm thức, đây. Cho nên, chúng ta bị giam nhốt trong đó và chúng ta có hai cách thoát. Thoát đây nghĩa là gì? Thoát đây là cái thoát nông nổi và cái thoát trưởng thành.

Cái thoát nông nổi là mình chỉ trốn được cái nghèo, rồi đi giải phẫu thẩm mỹ trốn cái xấu, trốn cái già, trốn cái nhăn, trốn cái khó nhìn đó là giải thoát cái kiểu thiên cận.

Còn giải thoát sâu sắc là gì? Là giải thoát từ trong nội tâm tức là mình vẫn nghèo đó, mình không thoát cái nghèo, nhưng mình vẫn thấy an lạc với cái nghèo, an lạc được với cái bệnh, an lạc được với cái xấu, an lạc được với cái chậm chạp, an lạc được với cái những cái điểm bất cập của mình, đó là giải thoát, nhưng mà nó nhiều cấp: giải thoát cái kiểu sương sương tức là tiếp tục sống trong cái ám ảnh của vật chất nhưng mà được an lạc đó là giải thoát kiểu dục giới, còn giải thoát kiểu đạo đạo là sao? có nghĩa là ly dục, không dính mắc trong vật chất, chứng đạt các cái tầng thiên định, đó là tầng hai, đó là giải thoát hai. Giải thoát một có nghĩa là tôi nhắc lại: giải thoát một là ngay trong hình hài vật chất này nè chúng ta vẫn được an lạc với những gì mình có, đó là giải thoát. Còn giải thoát hai là mình ly dục, rời xa cái ám ảnh vật chất, được chứng đạt từ sơ thiên trở lên. Còn giải thoát ba có nghĩa là phải chứng Thánh, tối thiểu là Tu Đà Hườn, tối thiểu là Tu Đà Hườn, dứt hẳn thân kiến và hoài nghi, dứt hẳn, thì cái người đó chắc chắn sẽ là một vị chứng La Hán trong vòng 7 kiếp trở lại, người này cái vấn đề mà vị này đã giải quyết nó nhiều giống như một dãy Himalaya, và vấn đề tồn đọng lại nó chỉ là mấy viên sỏi thôi. Tối thiểu là Tu Đà Hườn. Giải thoát có nhiều cấp độ: giải thoát kiểu dục giới, thiên định và chứng Thánh, đây, thì đối với những cái nhà tù mà tôi nói: nhà tù tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống, thì trong ba cái nhà tù đó tôi gom lại có hai là nhà tù nhân và nhà tù quả thôi, thì trong đó cái tiền nghiệp và môi trường sống nó là nhà tù quả, do cái tiền nghiệp quá khứ mà bây giờ mình phải sinh ra, đầu thai bằng cái tâm tái tục đó, tâm đầu thai đó, hình hài đó, thân phận đó, bối cảnh, hoàn cảnh môi trường đó. Còn nhà tù nhân là một môi lắm, có nghĩa là trong nhiều đời mình huân tập cái thiện, cái ác như thế nào thì bây giờ nè mình phải sống với nó, có một điều, điều đó không có nghĩa là chúng ta phải chết sống với nó suốt đời, nếu mà chúng ta có cái lòng muốn giải thoát, muốn lia bỏ những cái thói xấu, huân tập những cái đức lành, nhưng mà hoàn toàn có thể làm được, nhưng mấy ai làm

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

được, vì sao? Vì rằng có hai thứ giải thoát mà chúng ta thường để ý đó là chánh giải thoát và tà giải thoát. Chánh giải thoát là giải thoát thứ thiệt. còn cái Tà giải thoát đó là không có thoát mà hiểu lầm là thoát, cái đó kêu là tà giải thoát. Chánh giải thoát và tà giải thoát có hai trường hợp:

Cái Tà giải thoát có hai trường hợp:

- Một là đi từ nhà tù này qua cái nhà tù khác đó gọi là tà giải thoát, tà giải thoát là vậy đó, cái người này ly dị, tương sao đi tái hôn với người khác, đây, chán cái môi trường này chạy sang môi trường khác cũng giống y chang như vậy hoặc là bỏ hết đi tu, tương đầu vô tu bị vướng kẹt trong danh, lợi, kẹt trong những cái như giữ giới trong sạch cái thấy mình hay, học đạo ba mớ thấy mình hay, ngồi thiền ba mớ thấy mình hay, đạo tràng phật tử bu quanh thấy mình hay, mình nổi tiếng thấy mình hay, mình có chút uy tính, quyền lực, chức vụ mình thấy mình hay, đó, từ nhà tù này qua nhà tù khác, cái đầu trọc lóc nhưng mà y như cư sĩ vậy. Đó gọi là cái tà giải thoát, có hai, là từ nhà tù này qua nhà tù khác.

- Cái tà giải thoát thứ hai là gì? Là mạ vàng cái dây xiềng dưới chân. Tức là thay vì cái dây chuyền đó nó bằng sắt, bằng đồng xấu quắc, nó bị rỉ sét, nó bị lên ten, bây giờ mình mạ vàng, mạ vàng, bọc bạc, mạ vàng, thì nhìn vô nó sang lắm, sanh lắm, nhưng thật ra mình vẫn bị ở tù. Mình vẫn ở yên một chỗ nhưng mà cái dây xích đó nhìn thấy thích liền đó. Dây xích mạ vàng nhìn đã lắm, cái dây chuyền mình đeo thì nó có mấy chục gram là mình đã thấy nó đã rồi, đằng này cái sợi dây xích cả trăm kí lô, dài mấy mét, dài mấy mét mà cả trăm kí lô mà nó vàng rực lên nhìn sao không sướng mắt được, nhưng mà ngó kỹ lại đi, chính nó đang giam mình trong cái phòng, trong cái chỗ biệt giam, chính nó giam nhốt mình trong cái không gian chật hẹp đó mà mình không biết.

Vậy tà giải thoát có hai: một là từ cái nhà tù này qua nhà tù khác, có, có giải thoát nha, nhưng thoát cái này chun qua cái khác y chang vậy. Còn cái thứ hai nó tệ hơn, tiếp tục ở lại chỗ cũ nhưng mà mạ vàng cái dây xích, có nghĩa là sao? Tự cho mình là một người chồng nhiều trách nhiệm, một người mẹ nhiều trách nhiệm, một đứa con nhiều trách nhiệm, tự cho mình là một người cư sĩ tu hành chân chánh, có bố thí, có giữ giới, có nghe pháp, có ngồi thiền. Đời sống cư sĩ của tôi vậy còn chề, còn đòi gì nữa? Tôi thấy tôi hay rồi, đó. Có nghĩa là đúng, những gì mình nói đúng hết, đúng hết, đúng tất tần tật. Nhưng mình ngó kỹ lại coi. Ngó kỹ lại coi mình vẫn tiếp tục ở trong cái không gian đó, nhưng mà kể từ hôm nay, những cái gì ràng buộc mình là được mình áo lên đó một cái lớp màu rất là đẹp, mình mạ vàng đó.[18:49]

[30/07/2024 - 06:37 - anhlibrary]

Như vậy thì tà giải thoát nó có hai:

- Một là từ nhà tù này qua nhà tù khác y chang.

- Hai tiếp tục ở yên một chỗ nhưng mạ vàng sợi dây xiềng dưới chân.

Cái này là Chú giải nói chứ không phải tôi. Tức là Tà giải thoát nó có hai trường hợp: một là chuyên đòi y chang, hai là tiếp tục dậm chân tại chỗ. Nhưng mà trong cái điều kiện lấp lánh, lung linh và lộng lẫy. Chỉ vậy thôi, nhớ nha.

Rồi Chánh giải thoát nó cũng có hai. Chánh giải thoát:

- Một là phá nát cái nhà tù, đó là xuất gia, chứng đạo, phải không? Xuất gia, chứng đạo, chứng thiền, thì được gọi là phá nát nhà tù.

- Trường hợp hai là tiếp tục ở trong cái nhà tù đó nhưng vô hiệu hóa, đây. Có nghĩa là sao? Có nghĩa là cái ổ khóa đó mình muốn mở lúc nào mình mở, cái song sắt đó thì mình đã cửa rồi, mình đã cửa hết mấy song rồi, cho nên bây giờ là nhìn mình, lúc tên này đang ở tù, đúng, nhưng mà bây giờ cái ổ khóa đó là mình giữ chìa. Yeah. Mình giữ chìa. Còn mấy

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

cái song sắt là coi như mình cửa nó nát bét rồi. Cho nên mình muốn đi cửa cái thì đi, muốn đi cửa sổ mình đi.

Chánh giải thoát nó có hai:

- Một là phá nát nhà tù, có nghĩa là xuất gia, chứng đạo.
- Còn trường hợp thứ hai đó là vô hiệu hóa nhà tù. Có nghĩa là tiếp tục là một cư sĩ, tiếp tục nếp sống xưa giờ, nhưng mà có thể lìa bỏ lúc nào cũng được.

Trong kinh nói có bốn trường hợp:

- Thân giải thoát mà tâm không giải thoát.
- Tâm giải thoát mà thân không giải thoát.
- Thân tâm đều giải thoát.
- Thân tâm đều không giải thoát.

Thân giải thoát mà tâm không giải thoát là sao? Là không có tài sản, không có gia đình, cái gì cũng không. Nhưng mà tâm thì phiền não còn nguyên không mẻ một gram, đấy. Đó gọi là thân giải thoát mà tâm không giải thoát.

Trường hợp thứ hai, tâm giải thoát mà thân không giải thoát có nghĩa là sao? Có nghĩa là thấy vậy đó, thấy sống như người ta vậy đó, nhưng mà tâm thì rất là OK. Bây giờ mà tắt thở cái là đi lên liền vậy đó. Người này được gọi là vô hiệu hóa nhà tù.

Còn trường hợp thứ ba là mới sang. Thân tâm đều giải thoát. Có nghĩa là một đời sống vật chất, y áo của tu sĩ, và nội tâm là nội tâm của thánh hiền, trường hợp này gọi là phá nát nhà tù. Thì trong bốn cái hạng này, chỉ có cái hạng mà gọi là tâm giải thoát mà thân không giải thoát, hoặc thân tâm đều giải thoát, thì hai cái hạng này được xem là chánh giải thoát, nhớ.

Như vậy thì Tà giải thoát nhớ nha, nó có hai:

- Một là từ nhà tù này đi qua nhà tù khác.
- Trường hợp hai, ở yên tại chỗ chỉ có mạ vàng cái dây xích dưới chân mình thôi, nhớ nha, rồi.

(Các vị tắt dùm cái mic. Tại sao cái room này nó rất là lạ? Cái duyên nó mãi rồi. Hồi thì mở trễ, rồi hồi thì đi giao cho mấy cái người mà technic trục trặc, um sùm bát nhã. Mãi duyên rồi. Duyên mãi nó vậy đó. Vô tôi thấy hai người lạ quắc, mà thấy bệnh quá)

Rồi. Như vậy thì Tà giải thoát nó có hai. Một là từ nhà tù này qua nhà tù khác, mà tưởng là mình đã giải thoát. Đó gọi là tà đó. Tà thứ hai là gì? Là mạ vàng. Cái thứ nhất là có xe dịch, có di chuyển, nha. Nhưng mà tưởng sao đi vô cái nhà tù khác giống như vậy. Còn trường hợp thứ hai là tề hơn nữa. Tiếp tục ở yên tại chỗ nhưng mạ vàng. Thì tất cả mình coi phàm phu mình là 1000% là đều bị kẹt trong hai cái này, đấy. Tức là từ cái phòng giam này chuyển qua phòng giam kia, chỉ vậy thôi. Còn trường hợp thứ hai là tề nữa. Tức là ở yên tại chỗ, nhưng mà mình mạ vàng nó. Mình nhân danh này, nhân danh kia, để cho thấy mình không có tề, mình không có thua ai hết. Tôi là một người cha, một người mẹ, một người vợ, một người chồng rất là OK. Một người con rất là OK. Một người phật tử rất là OK. Nhưng mà ngấm lại cái kiêu tu mình là tu sao? Tự xiềng, hoặc ngay cả một tu sĩ cũng vậy, cũng tự cho mình một cái nhãn hiệu, một cái nhãn mác nào đó, mình làm đạo tràng đệ tử cũng có đồ chúng, rồi mình cũng dịch kinh, dịch sách, rồi mình cũng có dạy thiền, dạy giáo lý, rồi mình thấy vậy là đòi gì nữa? Nhưng mà NO, cái đó chỉ là mạ vàng cái dây xiềng dưới chân mình thôi à, mà mình, ngay cả cất chùa, trên danh nghĩa quay phim chụp hình và từ ngữ, nha. Quay phim, chụp hình và từ ngữ, thì mình thấy cất chùa đó là chuyện tốt, nhưng mà cái đó chỉ có trời biết thôi, cái lúc mình suốt thời gian mà cất chùa 3 năm, cái lòng mình có nghĩ đến Tam bảo không? Mình có nghĩ rằng mình góp sức để mà xây

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

dựng đạo tràng cho tứ chúng muôn phương tu học, hay là mình gầy dựng một cái tôi to đùng trong thông qua cái chùa đó? Cái chùa đó mình lén lén mình nghĩ đó là tài sản của mình, mặc dù mình không dám lấy xài riêng, đúng. Nhưng mà mình vẫn nghĩ nó là sự nghiệp của đời tu chứ, cái đạo nghiệp một đời của mình chứ, đấy. Rồi trong ba năm cất đó đó, là mình coi như cái đầu mình chỉ có tiền bạc, sổ sách, chi thu, kêu gọi quyên góp, rồi xi măng, sắt thép, cát đá, thầy thợ, chứ làm gì có tu trong lúc đó, khó lắm. Chính mình biết mà. Cho nên trường hợp này được gọi là mạ vàng dây xích thôi. Mình là một người cư sĩ mình cũng chỉ mạ vàng thôi nếu mà mình không có tu, thật sự mình không có tu. Vừa rồi ở bên Virginia, Mỹ, có một bà cụ, mà tôi nói tên ra trong room chửi nữa. Nói chắc tôi muốn mua lòng cái bà đó, nên thôi tôi dẹp tôi khỏi nói tên đi. Có bà cụ đó học trò của Ngài Kim Triệu. Tôi nói các vị nghe rất là kỳ, tôi là chắc chắn các vị biết tôi ông sư là tôi không có đeo tượng Phật rồi đó, không có đeo trước ngực, mà tôi cũng không có hoan hỉ khi thấy người khác đeo tượng Phật bởi vì người mình nó nhơ nhớp lắm, rồi mình đeo tượng Phật nó không có hay. Rồi tôi cũng không có muốn một căn phòng, một ngôi chùa mà tượng đầy trong ngoài tràn ngập, là tôi cũng không hoan hỉ. Bởi vì mình tôn kính Ngài quá đi, cho nên mình chỉ thờ đơn giản ở chỗ nào đó rất là tôn nghiêm, mà bức tượng, một bức hình mình phải lựa nữa. Nhưng mà có một chuyện như vậy, tức là có những hình ảnh mà bên ngoài tượng Phật ra đó nha, có những hình ảnh, mà mỗi lần tôi nhìn người tôi nghe nó nhẹ. Thí dụ tôi nhìn hình ảnh của bà Acchaan Naeb hay là của Ngài Acchaan Chah đó, tôi nhìn nó nhẹ lắm. Mà sao nó lạ. Cái duyên, tôi thờ kính, tôi quý mến, tôi thần tượng Ngài Ledi nè, ông U Ba Khin nè, ông Goenka nè, nhưng mà ngộ lắm, tôi chỉ thích nhìn bà Acchaan Naeb. Kỳ vậy đó. Cái duyên, tức là quý lắm các vị kia tôi thờ trên đầu á, nhưng mà không có, nhìn không phải mình chê, nhưng mà nhìn mà gọi là nuôi dưỡng đạo tâm mà tôi thích nhìn hình bà Acchaan Naeb, ngộ vậy. Thì ở đây, vừa rồi ở bên Virginia có một bà cụ. Tôi rất là muốn treo hình bà trong phòng của tôi. Các vị nghe có kỳ không? Đối với tôi, bà đó đúng là giải thoát. Tôi đâu biết bà chứng cái gì, nhưng mà tôi có tiếp xúc với bà, tiếp xúc với cụ lúc mà cụ còn sống, cụ mát mẻ lắm, cụ mát mẻ lắm luôn. Với người lạ, với con cháu, với người quen nè, lạ nè, con cháu nè, với Chư Tăng, với Phật tử, cụ mát mẻ lắm. Mà ánh mắt của cụ là tôi nghĩ là ánh mắt đó không có từ chối, không có từ chối. Mà cụ chánh niệm lắm. Các vị hỏi tôi sư có đắc gì không sao sư biết? Thì mình nhìn đó, mình nhìn cụ đi đứng chánh niệm lắm, chánh niệm lắm, mà người từ tâm lắm, mà khi cụ mát thì Ngài Kim Triệu cũng có tổ chức một buổi lễ riêng để tưởng niệm một viên ngọc của cái đạo tràng khu vực Virginia DC đó. Và các vị nghe rất ngạc nhiên, tôi nói tôi không có đeo tượng Phật, trong phòng tôi không muốn treo nhiều, nhưng mà rất nhiều, đúng. Bởi vì tìm được một cụ như vậy không phải dễ, 90 rồi, mà tỉnh táo, mà minh mẫn, mà mát mẻ lắm luôn. Và một cái người, một bà cụ, một người cư sĩ mà tôi mong có một cái hình nhỏ nhỏ để trong phòng của tôi những khi mà có cần đến một cái sự chia sẻ, một sự trấn an, một sự an ủi, một tí niềm tin về Phật pháp thì chỉ liếc nhìn cụ thôi. Đó là một bà cụ nha, một bà cụ. Tự nhiên nhớ tới đâu nói tới đó. Thì bà con nào online thì tự biết chứ còn tôi nói tên tuổi thì nói là tôi mua lòng, mà có khi gì đâu mua? Là con của cụ, cháu của cụ, bản thân cụ, không có cái gì để mà trông đợi hết trơn. Nhưng mà đẹp lắm. Phải nói cụ là một người Phật tử rất là đáng để bản thân tôi chiêm ngưỡng.

Tôi quay lại, rất nhiều, rất nhiều người mình ý, mình tu là mình tu kiểu lượm ve chai, chứ không phải là tu kiểu đồ rác. Tu kiểu lượm ve chai là cứ lượm, lượm, lượm kiến thức, rồi ba cái công đức như là bố thí, giữ giới, ngồi thiền, mình toàn cứ thu gom, thu gom, mà khi mình tu tập mà với một tâm thức thu gom, kiểu lượm ve chai nó nhiều hệ lụy lắm. Còn tu

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

kiểu đồ rác là sao? Cứ thấy rác là liêng, cứ thấy rác là liêng. Cũng bồ thí, cũng ngòi thiên, cũng nghe pháp, cũng học giáo lý, nhưng mà với tâm thái của người đi đồ rác. Học để chi? Cho nó bớt dốt. Bồ thí để chi? Cho nó bớt bần sèn. Tùy hỷ để bớt cái ganh tỵ, ngòi thiên để bớt vọng động, bớt thất niệm, tức là làm cái gì cũng chỉ để bớt thôi, chứ không phải để được. Làm này để được phước, làm cái này, bồ thí này để được giàu được nhan sắc, được quyền lực, học để được trí tuệ, ngòi thiên để được chánh niệm, được sự giác ngộ, được sự giải thoát. Đó, có hai kiểu: một người tu để được, được, được, được, được, một người tu để bớt, bớt, bớt, bớt, bớt, đấy. Đó gọi là giải thoát. Và tôi nói rất là nhiều lần. Tu hành, đặc biệt là hành giả tu thiền có hai trường hợp: tu để chứng thánh và tu để không còn là phàm. Tu để không còn là phàm có nghĩa là sao? Có nghĩa là cứ thấy cái gì mà nó tanh tanh là biết đó là phiền não, ganh tỵ, bần xỉn, tỵ hiềm, nhỏ mọn, sân si, phải không? Biết liền, biết nó là nó sẽ mất. Buổi đầu thì biết nó còn nguyên, nhưng mà lâu ngày biết nó, nhận diện nó: à nó, nó, nó nè, nó là tỵ hiềm, cái này là bần xỉn nè, cái này là xấu nè. Khi mà nhận diện nó sẽ mất. Tu vậy là tu để không còn là phàm. Tôi cho là kiểu tu này an toàn. Bởi vì mình biết phàm là cái gì, mình cứ thấy phàm là mình nhận diện liền. Còn mình tu để thành thánh thì nghe nó sang nhưng nó nguy hiểm lắm. Là bởi vì mình có biết thánh ra làm sao đâu. Cho nên tôi hay nói hoài, mình thấy lạ lạ tướng thánh, tự nhiên thấy nó mát lạnh, nó nhẹ nhàng là thánh rồi đó, hoặc là lâu quá thấy người mình nó an vui, an lạc, đi đứng nhẹ nhàng, đầu óc mình sao lúc này tỉnh táo, minh mẫn, sáng, hiểu ra được nhiều chuyện mà mình xưa giờ không có hiểu, rồi, vậy là thánh rồi, đúng không? Quá nguy hiểm. Cho nên tu có nhiều kiểu. Tu kiểu đồ rác. Tu kiểu lượm ve chai. Tu cái kiểu mà tu với mục đích không còn phàm, tu để thành thánh. Tu kiểu thả điều và tu kiểu thả chim. Thả điều, thả chim, nghĩa là cứ hành động mà không có trông đợi gì hết, đó là thả chim. Còn thả điều tức là nói thả mà còn có sợi dây, đấy. Sáu pháp tu. Thì sáu pháp đó, trong đó có cái gọi là Chánh giải thoát, và có cái gọi là Tà giải thoát.

Và tôi nhắc lại, nội dung tôi muốn nói sáng nay là cái gì? Đó là hãy cẩn trọng trong từng ngày, xem những gì mình làm, mình nói, mình tư duy: Nó có phải là nhà tù nó nhốt mình hay không? Thứ hai, nếu ngộ nhờ mình bị thì làm sao mình thoát, chứ đừng có để rơi vào cái bi kịch, cái hoàn cảnh đáng thương của đứa bé mà đầu bài giảng tôi nói. Nó không có biết là loay hoay như vậy là tự nhốt mình trong phòng. Thứ hai, nó không hề biết làm sao mà để mở được cái chốt đó đi ra ngoài. Ba tuổi... Mình thấy clip đó mình tưởng là tại nó ba tuổi nó mới mắc lỗi đó. NO. Chúng ta 100 tuổi vẫn mắc lỗi đó, có một điều là đứa bé đó nó bị giam nhốt ở trong cái căn phòng vật chất, còn mình, mình bị giam nhốt trong cái căn phòng tinh thần. Nó khác nhau nhiều đó thôi, khác nhau nhiều đó. Mà mình thì là học đạo, hành đạo, mình không biết cái đó, không có ngờ rằng... Các vị nhớ cái này mới ghê nè. Nãy tôi có nói nhà tù có hai: Nhà tù nhân, Nhà tù quả. Nhà tù quả do những cái gì do tiền nghiệp quá khứ nó tạo ra cho mình bây giờ. Còn Nhà tù nhân tức là đời sống tâm thức, ghê lắm quý vị. Tôi nhắc lại: Ghê lắm.

Chúng ta luôn luôn và luôn luôn, sống và tư duy trên cái nền tảng tâm thức cũ của mình. Hiếm lắm, hiếm người nào mà thỉnh thoảng nhìn lại coi coi à đây là vấn đề đây là vấn đề của mình, hiếm lắm luôn. Thường là chúng ta, thường như 99,9% là chúng ta cứ tiếp tục đi tới trên cái nền tảng tâm thức của con người cũ. Cho nên Tây nó có một câu hay lắm: "Đi du lịch không chỉ là tìm về những cái vùng đất mới, mà còn là đi tìm một cái nhìn mới". Câu đó rất là hay. Đi du lịch không phải chỉ là tìm về những vùng đất mới, mà còn tìm thêm những cái nhìn mới, cái view mới, cái đó quan trọng lắm. Thí dụ như bây giờ mà mình đi toàn cầu đi, Á, Âu, Phi, Mỹ, Úc, mà mình đi đâu mình cũng mang cái tâm trạng

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

của người thất tình, của người làm ăn thua lỗ, của người bị sỏi thận, của người bị cao máu, người bị ung thư, thì tôi nói bây giờ các vị có đi năm châu, bốn biển cũng vậy thôi. Trong khi đó mình về sa mạc là mình phải vui với sa mạc. Ở đây tôi không nói đạo nha. Tôi đang nói đời nha. Mình về sa mạc là mình quên hết, mình chỉ biết có những dãy cát sa mạc thôi. Về biển, về đảo, đi đâu vui đó nha.

Thưa với bà con, sáng nay tôi muốn nói với bà con chuyện này: Sự hiện hữu của tất cả chúng sinh trong cuộc đời này, sự hiện hữu, sự có mặt, sự tồn tại, của tất cả chúng sanh trong cuộc đời này, dầu đó là một con ruồi, hay là con voi, hay là một vị hoàng đế, thì chỉ là sự hiện hữu của 6 Căn, 6 Trần, và tất cả mọi hoạt động của chúng. Đó là sự hiện hữu đó nha. Sự hiện hữu chúng ta chỉ là sự hiện hữu của 6 Căn, 6 Trần. Còn tất cả hoạt động khác và hiện hữu khác, thì tất cả hoạt động của chúng ta cũng chỉ là hoạt động của 6 Căn trước 6 Trần hết. Từ cái chuyện mà săn bắn, câu cá, buôn bán, vẽ tranh, làm thơ, viết nhạc, tụng kinh, ngồi thiền, chứng thiền, đắc đạo, tất cả đều là hoạt động của của 6 Căn trước 6 Trần, nha. Nhớ cái đó, nhớ cái đó. Cái đó rất là quan trọng.

Tại sao tôi đang giảng vụ nhà tù mà tôi quẹo qua bên đây? Là bởi vì thế này, các vị nhớ kỹ chúng ta có ba cái, có hai cái nhà tù. Nói ba cũng được mà hai cũng được. Ở đây, Nhà tù nhân, Nhà tù quả, thì bây giờ tại sao mình bị giam nhốt? Là bởi vì trong nhiều đời mình sống nặng lòng với cái gì, mình sống nặng lòng với cái gì mà mình thường bị ám ảnh bởi cái gì, thì ám ảnh với cái gì, nặng lòng với cái gì, chính cái đó nó trở thành cái nhà tù cho mình, đấy. Thí dụ như có những người đời đời sanh ra là thích ngồi thiền, thích ly dục, mình thấy hay quá, quý quá, nhưng mà nếu mà không có biết Phật pháp thì cái thích ngồi thiền, thích chứng thần thông nó cũng là kiểu nhà tù, mà nhà tù sang nhất trong Tam giới, nó sang lắm, nhưng mà tưởng sao nó cứ quẩn quanh hoài. Cứ về Phạm thiên rồi rớt xuống, rớt xuống đọa, được ít lâu do cái thói quen tu thiện quay trở lại tu tiếp, tu tiếp là cũng về Phạm thiên ở nữa. Ví dụ như vậy. Cho nên là nhớ cái đó, tức là cái gì mà mình bận tâm nhiều mà không có được ý thức giải thoát, thì những cái mà mình bận tâm, mình nặng lòng nó trở thành nhà tù nó giam nhốt chính mình, nha.

Rồi thì tôi quay lại 6 Căn, 6 Trần. Muốn giải thoát, chuyện đầu tiên mình phải coi đó là thường mình bị nhốt trong cái gì? Nút thắt ở đâu thì gỡ ngay chỗ đó, té ở đâu phải đứng lên ngay chỗ đó, mình tháo gỡ ngay chỗ đó, đấy. Thì các vị coi kỹ lại trong Kālāma, không phải Kālāma, ở trong Kinh Nghiệm Tuệ Quán, bộ Kinh Nghiệm Tuệ Quán của chúng tôi, của chúng tôi dịch thôi, trong đó có cái phần mà gọi là chúng tôi trích dịch từ cái Chú giải của Sammohavinodanī, tức là Chú giải của bộ Phân Tích; bộ Sumanāgalavilāsinī là chú giải Trường bộ, thì trong đó có nói rõ, Chú giải của Sāratthappakāsinī, Chú giải của Tương ưng nữa, tức là cho mình biết những cái điều kiện nào để mà mình làm việc tốt hơn đối với phiền não bản thân, đối với thiện pháp bản thân. Trong đó nói rất rõ, làm ơn kiểm quyền đó nha. Quyền Kinh Nghiệm Tuệ Quán, trong đó có nói rất là rõ cái đó.

Thí dụ như bây giờ muốn trau dồi Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ, thì mình cần đến những điều kiện nào? Và muốn giảm nhẹ và dứt hẳn các Triền cái như là Tham dục, Sân độc, Hoài nghi, Trạo cử, thì mình phải làm sao? Và toàn bộ, chúng ta nhớ, toàn bộ những cái giải pháp đó đều là nằm gọn gàng ở trong 6 Căn, 6 Trần.

Thí dụ như mình nói là mình Chánh niệm, Chánh niệm là trong tâm mình đúng không? Mình muốn trau dồi Chánh niệm, Chánh niệm trong tâm chứ đâu phải trong thân mình, đúng không? Đấy, rồi muốn trau dồi Niềm tin, trau dồi pháp Hỷ, mấy cái đó thì toàn là tâm chứ đâu có nào là thân đâu, đâu có nào là Sắc pháp. Toàn là tâm Danh pháp hết. Nhưng, nhiều đời quá khứ chúng ta đã sống và sinh hoạt với cái sự tác động của 6 Trần nó quen

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

rồi, cho nên bây giờ đó, mình cũng phải mượn lại 6 Trần để mình giải quyết vấn đề của 6 Căn.

Thí dụ như bây giờ một vị hành giả mà muốn tu Chánh niệm tốt hơn, muốn tu Từ tâm tốt hơn, muốn tu Định tâm tốt hơn, muốn tu Trí tuệ tốt hơn, thì sao ta? thì sao ta? Ngoài những yếu tố tâm lý như thường xuyên niệm tưởng cái này, cái kia, thường xuyên ghi nhớ, tìm hiểu cái này, cái kia, nó còn có cái gì nữa? Chỗ ở, gặp gỡ thầy bạn, thực phẩm, điều kiện, thời tiết, đó. Nhớ cái đó nha. Cái đó rất là quan trọng. Chứ đừng có nói tu mà cực đoan, nói tu là tu tâm không cần tướng là sai. Bây giờ thời tiết ở xứ lạnh mình phải ăn mặc sao? Mặc lơ mơ là chết đó. Thí dụ như Thụy sĩ lúc mùa lạnh mà cao điểm, nó ló cái này á là nó chết. Có nhiều lần tôi cảm giác búng là gãy. Các vị biết nó ló chỉ có một ngón tay này thôi, cái gân của tôi nó bị rách, cái gân bị rách nó ló đâu là nó lạnh buốt cái đầu ngón tay, lạnh vậy đó. Cho nên lúc đó muốn tu là phải áo quần đàng hoàng, chuẩn. Nhưng mà về Châu Á thì sao? Nóng quá, thứ mà 49 và 39, 42 đó làm sao tu? Thì lúc đó trú xứ, y phục phải chuẩn, phải chuẩn mới được. Chứ còn mà thứ 39, 42 mà lơ mơ là chết. Kỳ rồi tôi về tôi biết. 39, 42 tôi nói không có suy nghĩ được. Trang phục rất là quan trọng, đây. Cho nên mấy cái đó là vật chất đúng không? Nhưng mà, tôi nhắc lại, mình đã nhiều đời rồi, mình sống chung với lũ rồi, rất là nhiều đời mình sống vật lộn buồn vui, sống chết, trong cái tương quan của 6 Căn, 6 Trần, cho nên bây giờ để giải quyết nó đó là mình cũng phải quay lại để làm việc với nó trong một cái mục đích tích cực, nhớ. Nhớ cái đó rất là quan trọng. Chứ đừng có nói là tu tâm là quên cái tướng, cái tướng nó quan trọng lắm. Thí dụ như bây giờ nói Chư Phật ba đời dạy là dạy mình tu tâm. Các vị nhớ ba lời dạy tôi dạy không? "Không làm các điều ác, thực hiện các hành lành, giữ gìn tâm trong sạch". Thì toàn là mình thấy tâm không chứ có cái nào tướng không? Làm gì có tướng ở đây. Hả? Tâm không à. Nhưng, tại sao có hình thức xuất gia? Tại sao? Là bởi vì chính cái tướng nó hỗ trợ cho cái tâm. Thí dụ như bây giờ mình khoác người cái áo này mình ngại có những cái chỗ mình không có tới, phải không? Thí dụ như có lần đó tôi cũng đi, có người quen ở trên Las Vegas, có, có người quen trên đó, cũng đưa đi vòng, mà mình đi ngang mấy chỗ mà người ta ăn mặc, mà nó trời ơi đó là mình không dám đứng. Mình đang đi trên đường nha, mà mình thấy Las Vegas... Ai đi thì biết ngoài đường mà nó có những chỗ nó kỳ lắm, ngoài đường chứ không phải là trong phòng riêng đây. Mà mình nhớ là mình ông sư là phải lướt nhanh. Thấy cái tướng nó có lợi dữ lắm, có lợi lắm. Không có đi sớm về khuya, không có giao tiếp những người mà khả nghi. Nơi chốn, con người, thời điểm, cách thức, đây. Tất cả những cái này là đều phải cẩn thận. Vì sao? Vì mình đang bị, mình dính, mình đang bị, đang được ràng buộc trong cái tướng, Tăng tướng. Nhớ nha. Hành giả cũng vậy. Tại sao mà những Thiên viện người ta đề nghị mình mặc đồng phục? Nó có tới 800 lý do. Thứ nhất là những đồng phục đề nghị hầu hết 99% nó đều bằng chất liệu vải mát, hút mồ hôi. Thứ hai nữa là mặc đồng phục như vậy đó là nó xấu quác, cho nên khoác lên người cái áo rồi là những người mà thích làm đẹp đều bó tay hết, bó tay hết. Ví dụ như bây giờ không có không có đề nghị đồng phục, thì quần là áo lụa đồ tùm lum, còn bây giờ mà người nào cũng mặc giống nhau, hỏi đẹp, đẹp cái gì? Hả? Đẹp cái gì? Những người nào mà thích chưng diện, trang điểm mà đưa bộ đồng phục giống như... Xin lỗi, giống như áo tù vậy đó. Từ áo tu với áo tù nó giống nhau y chang. Thì khi mà trong cái tướng đó đó, cái tướng hành giả đó, nó làm cho mình buông hết bao nhiêu cái chuyện mà làm mắt, làm môi, làm tóc, làm tay. Hỏi chứ bây giờ đồng phục là đẹp với ai? Mà trong đó đâu ai nhìn mình đâu, toàn đi ngó xuống đất không à, đâu có ai nhìn mặt mình đâu. Bây giờ mình có đẹp như tiên, xấu như quỷ cũng không ai nhìn mình nữa. Rồi thêm trên người ai cũng mặc

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

áo tù... áo tu cũng giống như áo tù vậy mà đẹp là đẹp cái gì? Chính vì vậy cho nên: thứ nhất, chất liệu vải được lựa chọn để hành giả thoải mái, cái kích thước thoải mái, phồng phình vậy đó, mà nó thông thoáng; thứ ba nữa là nó xấu quác. Vậy thì coi như người ta không có thời gian để làm đẹp. Thứ tư nữa là sao? Là khi mà đồ đạc đơn giản vậy thì giặt phơi kiểu nào cũng không sợ mát, không sợ bị trầy, không sợ bị rách, nó như cái tâm hoàn toàn tháo gỡ, đó. Quý vị thấy ghê chưa? Tu tướng, cái tu tướng quan trọng. Và cuối cùng khi mà mình khoác lên người cái áo hành giả như vậy, chiều mình đâu có dám đi ra ngoài. Như mấy ông, mấy cậu, nhiều khi giặc chiều muốn đi uống chút đỉnh gì ngoài phố cũng kỳ, phải thay đồ khác, chứ còn nếu không thay là không dám mặc cái bộ đồ đó, thì cái thiền viện nằm ở đó, mình trong đó, trong thiền viện mà mình bước ra là người ta nhìn mình người ta biết mình là hành giả rồi, mà đầu có tóc nha, đầu có tóc người ta biết mình là cư sĩ chứ. Biết chứ sao không biết. Nhưng mà mình mặc trên người cái áo hành giả mình dám đi đâu?

Cho nên cái giải thoát là gì? Giải thoát nghĩa là mình làm việc với 6 Căn, 6 Trần, và mình vay mượn tất cả những cái gì mà nằm trong 6 Căn, 6 Trần để mình tu. Cái áo cũng là 6 Căn, 6 Trần chứ cái gì? Áo đó, cái áo, cái quần, rồi cái cách mình đi đứng từ tốn, chánh niệm, chững chạc, khoan thai. Cái đó là tướng chứ đâu phải tâm. Nhưng mà nó liên quan mật thiết. Muốn giải thoát là phải giải quyết triệt để vấn đề, mà muốn giải quyết nó là phải coi vấn đề nó từ đâu nó ra, đây. Cho nên muốn giải quyết vấn đề, chuyện đầu tiên là anh phải coi vấn đề nó nằm ở đâu? Vấn đề nó là cái gì? Cho nên tôi quay lại, cái bài giảng này tôi bắt đầu từ câu chuyện một đứa bé 3 tuổi, tự nhốt mình mà không biết, và khi mình bị nhốt không biết làm sao để thoát. Thì nãy giờ tôi nói rồi. Trong bài giảng này tôi đề nghị, tôi đề cập đến hai hình thái giải thoát: đó là Chánh giải thoát và Tà giải thoát. Tà giải thoát nó là từ nhà tù này qua nhà tù khác, một. Thứ hai nữa là mạ vàng dây xích dưới chân mình. Còn cách giải thoát nó có hai. Một là phá nát nhà tù luôn, thên thang một cõi đất trời. Còn cái hai nhà tù để nguyên nhưng mình đã vô hiệu hóa. Có nghĩa là sao? Ổ khóa hết khóa được rồi, ổ khóa phá banh rồi, rồi mấy cái song sắt cửa hết, cửa hết. Cho nên trên hình thức quay phim chụp hình, đúng là mình tiếp tục ở trong cái nhà tù đó, nhưng mà mình muốn ra ra, vào vào. Đó là những người mà nhìn cái tướng phàm mà tâm bắt đầu nó giống thánh rồi. Còn nếu được là thánh thì nhất, nếu được là thánh thì nhất, còn tôi thiếu vô hiệu hóa nhà tù.

Thì hôm nay bà con tự xét đi. Bà con tự xét xem coi mình có khả năng phá nát nhà tù hay không? Là ly dị hoặc là từ hôn, hoặc là bỏ hết gia tài cho người ở lại rồi một mình mình lên núi lên rừng, vào các thiền viện tu hành. Đó là phá nát nhà tù. Còn không nữa, vô hiệu hóa nghĩa là sao? Thu xếp như thế nào đó để có thể an lạc, tự tại tu tập tại nhà, hoặc thỉnh thoảng có thể đi đâu đó vài tháng không sao, hoặc có thể gieo duyên 1, 2 năm không sao, thì đó được gọi là vô hiệu hóa nhà tù. Còn đằng này là nói cho đã mà cuối cùng mình không có khả năng vô hiệu hóa nhà tù. Vô chùa là dính cái chùa, mặc áo tu dính cái áo tu, có đệ tử dính đệ tử, có tí danh lợi dính danh lợi, rồi ngoài đời thì coi như là có chồng dính chồng, có vợ dính vợ, có con dính con, có nhà dính nhà, thì cái đó là tù nhân chánh hiệu. Còn bây giờ mình phải đạt đến với cảnh giới Chánh giải thoát. Nó gồm có một là phá nát nhà tù, chứng thiên, chứng đạo. Đó gọi là phá nát. Còn thứ hai ít ra cũng vô hiệu hóa, vô hiệu hóa, nhớ nha.

Thì bài giảng sáng nay tôi nhắc đến cái gì? Đó là xin bà con hãy nhớ rằng sống là phải lạc quan, nhưng Cư An Tư Ngụy, đấy. Sống là phải lạc quan nhưng mà Cư An Tư Ngụy. Lạc quan đây không có nghĩa là mình nhìn đời màu xanh rồi quên Phật. NO. Lạc quan ở đây là

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮ HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

thấy nó là mù sương, sương khô đều là mù sương không có gì đáng để nặng lòng, thì đó là lạc quan. Lạc quan một cách tích cực. Lạc quan một cách tiêu cực tức là tin cây, tin yêu, cuộc đời này bằng cái nhìn của trẻ con. Cứ nghĩ rằng mình sẽ đời đời kiếp kiếp đẹp hoài, trẻ hoài, giàu hoài, sung sướng hoài, phải không? Đó là lạc quan kiểu trẻ con. Còn lạc quan kiểu của bậc Thượng trí là sao? Biết tất cả là mù sương, bây giờ nó đáng cỡ nào, nó ngọt cỡ nào, nó thơm cỡ nào, nó thối cỡ nào, thì cũng chỉ là mù sương và an lạc với cái nhận thức đó. Phải sống lạc quan. Tuy nhiên Cư An Tư Ngụy là sao? Cư An là sống trong cái lúc vô sự, mà Tư Ngụy là lòng vẫn đau đau, canh cánh nghĩ đến chuyện xấu nhất có thể xảy ra. Đó gọi là Cư An Tư Ngụy. Nhớ nha. Cái đó rất là quan trọng. Mà pháp tu mình còn có Thao Quang Dưỡng Hối, có nghĩa là lúc mệt mỏi thì nghỉ ngơi để mà chờ một thời điểm thích hợp để mà thực hiện một chuyện khác, gọi là "Thao Quang Dưỡng Hối". Nghe đạo là phải nhớ mấy công thức đó. Còn không đó là "Kinh Quyền Hành Tàng". Tôi thuyết pháp hay nhắc hoài mấy chữ này cho mấy người dốt, cho mấy người dốt tức là nhớ giáo pháp không có nhiều, chỉ cần nhớ chừng này.

"Kinh Quyền Hành Tàng". "Kinh" nghĩa là sống phải biết nguyên tắc, phải biết nguyên tắc, phải học giáo lý, phải có kiến thức, chứ không thể nào tu theo cái kiểu mà hễ ai lạ lạ là nhào theo là cái đó bậy. Phải có kiến thức và phải sống có nguyên tắc, chứ không phải muốn làm gì thì làm. Tôn trọng nguyên tắc gọi là "Kinh". Còn "Quyền" có nghĩa khả năng linh hoạt quyền biến, không có cứng nhắc như là robot. Sống không phải theo kiểu lập trình. Nha. Đó gọi là "Quyền". Còn "Hành" có nghĩa là tùy lúc, coi lúc nào có thể thực hiện được, hoạt động, thực hiện, xắn áo, phải không? Xắn áo nhẩy ra làm việc, đó là "Hành". Còn "Tàng" là coi cái lúc nào mà thấy cần phải rút lui ẩn thân, gọi là "Kinh Quyền Hành Tàng", "Thao Quang Dưỡng Hối". Đó là mình tu phải nhớ mấy cái chữ đó. "Cư An Tư Ngụy" nghĩa là lúc sống ở trong cái lúc vô sự phải nghĩ đến tình huống xấu nhất, bởi vì mình không biết mình chết lúc nào. Trong cái room này có nhiều người tôi biết chắc là có khả năng sống đến 90. Tôi biết chắc luôn. Nhưng mà tôi cũng biết chắc rằng trong cái room này nè có những người đó không có quá 10 năm. Tôi biết chắc luôn. Tôi không biết là trong room là bao nhiêu người, nhưng mà tôi chỉ cần mà trên 100 người thôi, phải không? Thì tôi biết trong room này có những người là không thể nào quá 10. Nói không phải để cho mình buồn, mình sợ, nhưng đó là sự thật. Thì "Cư An Tư Ngụy" là sống ở trong một điều kiện an lành nhất thì cũng phải nghĩ đến tình huống xấu nhất. Nhớ cái đó. Thì trong bài giảng này tôi nhắc đến cái gì? Nhắc đến cái chuyện là:

- Hãy cẩn trọng. Đừng để mình tự giam nhốt mình.
- Chuyện thứ hai, biết cái cách tháo gỡ hoặc là vô hiệu hóa cái nhà tù mà đã giam nhốt mình.

- Thứ ba, chúng ta luân hồi, chúng ta hiện hữu, chúng ta hoạt động toàn là 6 Căn, 6 Trần, thì bây giờ cũng phải trên cái nền tảng đó mà giải thoát.

Thì cái nền tảng đó nó gồm có cái gì? Ngoài cái chuyện hành trì, bố thí, giữ giới, học đạo, ngồi thiền, phải không? Thì còn có cái chuyện gì để quan tâm đến, trú xứ, thầy bạn, điều kiện sinh hoạt như thực phẩm, thuốc men, rồi thời tiết. Tại sao tôi nhắc kỹ như vậy? Là bởi vì có nhiều người họ không được học cái này, họ tu tập không có tiến bộ. Thí dụ như bây giờ mình thương thầy quá, mình tin ông thầy đó, thầy ở núi Két, núi Tượng, núi Ông Cắm, núi Bà Đen, núi Dinh, núi Thị Vải, thích quá, nhưng mà tại sao lên đó tu không tiến bộ. Là vì sao? Là mình coi kỹ lại coi: thời tiết, y phục, của mình ổn định chưa? Thực phẩm mình OK chưa? Phòng ốc của mình OK chưa? Phòng mình mà kế bên nhà bếp tối ngày nghe bầm bầm, xắc xắc. Phòng mình kế bên đóng rác ruồi, nặng hôi rình, nước thải đen ngòm

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

chảy róc rách, làm sao tu? Đấy. Mà nhiều khi chỉ có chút xíu đó thôi mà không có biết, rồi bây giờ có pháp môn nào bằng trời đi nữa, Ngọc hoàng Thượng đế xuống cũng không cứu mình được, nha. Thực phẩm không hợp lý, y phục không hợp lý, phòng ốc không hợp lý. Nói như vậy không có nghĩa là mình tu mình phải sướng, NO. Hiểu sai, không phải. Nhưng mà mình phải để ý, phải để ý. Các vị biết không? Trong suốt chuyến bay kỳ rồi chúng tôi từ ở Thụy sĩ về Mỹ, hễ ngủ thì thôi mà thức dậy nó cứ bực mình hoài. Là tại sao vậy? Móng tay. Trước khi đi quên cắt. Trời ơi, nó khó chịu dữ lắm. Tại vì khi cái móng mình... mà tôi dài đây không phải dài như mấy cô, dài so với tôi mọi khi. Khi mà nó dài vậy, mà cái tật tôi hay gỡ hay tháo cái này, cái kia bằng móng lắm, mà khi nó dài quá đó nó yếu. Mặc dù mình cắt sát thì là vậy, cắt sát không được, nhưng mà để dài quá vậy mình cảm giác dễ bị té. Mà mình tháo gỡ cột dây vậy đó, mà cái móng nó dài nó khó chịu lắm. Mà chỉ vì cái móng tay chưa có cắt, tôi ngồi máy bay tôi cứ nhìn hoài, tôi nói trời ơi cái này vậy, quá vậy, sao có cái đồ bám lấy bỏ vô túi rồi, cái nghĩ sao moi ra. Khổ vậy. Rồi chưa kể là tôi bị cái chứng nhỏ xíu thôi, đó là móng tôi nó bị, cái khoe, cái móng nó hay bám nó hay đi vô trong thịt lắm, đau lắm. Cái bàn chân này nếu mà tôi là nông nhân nó thúi móng chắc chắn luôn chứ không phải chắc, chắc chắn. Tức là cái móng người ta nó đẹp, còn cái móng của tui là nó cứ xia vô thịt, cho nên lâu lâu phải cắt khoe một lần, chứ không là nó nhức dữ lắm. Nó nhức mà đi không được, phải bám lấy nó ra, bám lấy nó ra. Cho nên con người tôi lúc nào cũng có đồ bám móng trong người hết á. Không có khó chịu dữ lắm. Các vị thấy không? Trang phục không thích hợp, rồi xà phòng tắm không thích hợp, đấy. Thực phẩm không thích hợp, hoặc chỉ thiếu một chút thôi, cái đồ bám móng tay mà không có, hoặc là kim chỉ. Có cuộn chỉ với hai cây kim, cây kim lớn, kim nhỏ, thấy vậy chứ quan trọng lắm. Bây giờ tôi hỏi xứ lạ quê người ở trong thiền viện nó rách thì mình làm sao? Không lẽ mình đi gõ cửa từng phòng mình hỏi mượn. Các vị nghĩ nó vô duyên không? Chứ tôi thấy vô duyên, quá vô duyên. Cái nhu cầu của anh mà nhất là anh là hành giả mà anh đi gõ cửa làm phiền người ta, nam nữ tôi không cần biết, tôi chỉ biết là hễ xứ lạ quê người là phải có đồ bám móng tay. Mà tôi cũng khai thiết luôn, người ta góm mình dữ lắm. Đồ bám móng là kẹp lắm người ta mới đưa chứ người ta góm dữ lắm, không ai xài chung hết. Cái đồ bám móng nè, rồi kim chỉ, là dầu đàn ông, đàn bà, già trẻ, không cần biết, đi là phải lặn theo, đặng lỗ nó rách, nó té, nó xước, nó sồn, tự xử. Nhiều lắm quý vị.

Trong khi đó là mình muốn tu hành giải thoát là... Hồi này giờ tôi kể nghe ớn nhưng mà phải có trang bị. Muốn giải phóng một vùng đất, muốn giải phóng quê hương thì sao ta? Phải có quân đội. Mà quân đội phải được trang bị. Đó là hành trình tu hành giải thoát. Không ai mà thích tổ chức quân đội, không ai thích vũ trang hết, nhưng mà muốn được giải phóng thì phải xài tới vũ trang. Ở đây cũng vậy. Mình muốn được giải thoát thì mình cũng phải có những cái tư cụ, những cái tư cụ, phải có những cái trang bị cần thiết chứ. Thì mình luân hồi, mình đau khổ là vì 6 Căn, 6 Trần, thì bây giờ mình cũng mượn lại 6 Căn, 6 Trần để mà có được giải thoát. Nhưng mà nhớ: cái mình gọi là giải thoát đó là Chánh giải thoát hay là Tà giải thoát? Quan trọng lắm. OK.

Hẹn gặp lại các vị... Đứng một tiếng đồng hồ rồi, thứ năm tuần sau, và mong rằng mỗi một tuần một bài giảng nhỏ nhỏ vậy nè, để bà con bỏ túi. Có nhiều người hỏi để chi? Không có được gì đâu? Nhưng mà để ngó lại, xét lại, để nhìn lại, cái kiêu hiệu của mình, cái kiêu tu của mình. Chứ còn kiêu mà nói đi chùa mấy chục năm tôi thấy nghi lắm. Cái đầu trót quót à. Mà nhất là nghe đạo, nghe mà không để ý nghe cái gì, mà cứ để ý người ta nói kiêu gì. OK. Chúc các vị ngày vui.